

מסורת הש"ס

א) נכרסו לט. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֵי מֵסָפִיד מִנִּיחָם טוּ: פִּירוּשׁוֹ שֶׁל כִּסֵּי' מִנִּיחָם טוּ: פִּירוּשׁוֹ שֶׁל מִלֵּת שִׁנְאָה: (צ) קְרוּשֵׁן כַּח: יִבְנֹתוּ כָּבִ: בִּיקָן מִטָּ: כְּמוֹתוֹת קוּלָּה, (ג) נְבִיעִי רֵב פִּסְאָה, (ד) מִסִּי' דִּילָא פִּיילָה, (ה) נְסִתְדִירִין סִה: עִי"ש פִּרְשֵׁי"ן, (ו) נִמְרִיק יִתְיָה, (ז) נְבִמְרִיק יִתְיָה אִימָה קוּבִירִין לְדִיק שוּרְפֵן חֲסִיד וּזְרוּקן וְסִי' וְכַן יִמְכֵן לִהְיוֹת דַּעַךְ דְּבִי הַעֲרוֹךְ עֵרֶךְ שֶׁלֹּם וּזְרוּקן רֶשַׁע שוּרְפֵן חֲסִיד קוּבִירִין לְדִיקן, (ח) כְּמוֹתוֹת עוֹ: גִּיטִין עַבֹּ, (ט) קְרוּשֵׁן מַלְאִי' (י) שְׁנַת פִּו: עִי"ש כְּמוֹתוֹת טו: סִה: (יז) עִי' פִּסְפִּסִּים קִיד: וּמִסִּי' כִּלְהָ, (ל) רִיטִיט שְׁמִישׁ בְּשִׁלְשׁוֹן קוּפִין מִדְּלִין פִּו: יַעֲרִי הִרְשֵׁן סוּף מִי"צ פִּי"צ דִּטְרִיבֹתוֹן, (א) נְחִילִין כִּדִּיל: (ב) כִּבִּילָא טוּרִף: וְכִילָהָ, (ג) נְכִמוֹתוֹת סִבִּי, (ד) כִּבִּילָא: (ה) שְׁחָקִים רִכִּיס וּלְבָנִים, (ו) וְנִיעִי חוּסִי' שְׁטִיעוֹת וְ: דִּילָה גִילְמָהְ,

תורה אור השלם

- וְאִמְרוּ אֲבָרְהָם אֵל נִגְעִיו שָׁבוּ לָכֶם פֶּה עַם הַחֲמוּר וְאֵין וְהַנֶּגֶד נִגְבְּהָ עַד בְּהָ וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁבַּח אֱלֹהִים: בְּרִאשִׁית כב ה
- לֹא תִחַס וּלֹא תִחַר אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ וְאֶתְבַּחַת לְעַרְךָ כְּמוֹךָ אֲנִי: וְיִקְרָא יִתְיָה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דמו דר"ה וממחזי הד"ח: (ב) דר"ה נטיר וכו' אלא במים ומשום:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה פקולין קוש"ן: ע"י מגילה ח ע"ב כנש"י ד"ה הפקולין וע"י ענין ערך פקל ונש"ק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

גמ' אן נטיר מקלמן נטיר טולו: י"ב ע"י ר"ש פ"ג דטהרות סוף משנה ב': (ב) חז"ר ד"ה שורפן חסיד וכו' י"ב ע"י דרש מהרש"א דף עט ע"ד:

מוסף רש"י

שבו לכם פה: אלעזר ענר אברהם הוה (ויבחות 88), באלי דירביר: שהיה משה וזביון ממטונו נשעת תשמים משום ניעות, דאסור לשמש מטונו כפי כל חי (שורבין ו וסם הגירסא כ"ייל דודבי), שתשרה עליו: רוח טרומאה: עד של בית הקברות יאף אורטו ומסייעו נכשפיו (סוהרדין 10), הויין לו בנים ויתקין: תלשים (כחובות 11): אם נעטערה בלוחו תשמים (גיסין 11), בעלי ראתן: תלשים הריבה תמתת שיש להם ערך בנות (סם), דלא טעינים מידי: כין הקוה לנשמים (סם), ת"ח: שהאף נזע ולא יתמכל קני ליה נחפילן נטילתו: (שבת 19), פקולין: אמר גפן (תנינין י'),

מקרקש וגו'. פעמונים התלויים כצילה סקציז מטומו מקשקשן צעת תשמיש לסור בני ביתו משס: **כאלי דירבי**. מגרש הזבוצים שלא לשמש מטומו כפני כל חי: **פרוחי יתושים**: **דמו כראשו**. נענש על עזמו וחובת דמו נדרשת ממנו לאחר מיתתו ורלאה לדבר ודמו כראשו דמרגלים (יהושע 3) חובת דמו יאף מוטל כראשו(א): **ומסחייב כנפשו**. כלומר הוא גורס לעצמו: **שעבר עליהם הילנה**. אכולהו קא' אשום וצלל(ג) ומשקין: **כסילתא**. סל: **עיקרן**. שערות שבראש השום והצלל: **רוח טומאה**. כמדת הלל'ס שקורין גרמנטי"ר האוחזים את העיניים: **כגונסערי**. מספרים: **חסיד**. עדיף מזלדיק. כשקובין איכא למישש דהדרי ומגלו: **ויסקין**. חלשים: **צעלי ראסן**. חלשים יותר מדאי שיש להם שרץ כמותם כדאמר בכתובות [ע:]: **סלמי חסם**. **דידע** לאסטנועי נפשיה: **אף על פי שאמרו המשמש מטסו כו'**. כדאימא כצריימא דלעיל כריש שמעתין [טו:]: ומסקנא או תשמש לאור הנר אלמא מגונה הוא דהוי אצל איסורא ליכא מדקמני או תשמש והשמתא ליכא למימר תדדוק דא"כ מאי אע"פ שאמרו כו': **אימא הכודק מטסו לאור הנר כו'**. משום דלא מיצדיק שפיר אפ"ה או תביא שני עדים לכל תשמיש או תדדוק לאור הנר: **מילא פרהבא**. קוטו"ן. מתוך שהוא לכן נראהו צו טיפה כחרדל. ליטנא אחרינא אמר נקי ורך: **ומזכירין חכמים אופן לשבת**. בתמיה. נהי אי הוה מותר בעלמא הוה תמיה לן וכ"ש שמוכירין לשבת ומה הוא שבתן: **אונם שינה**. מתוך שהוא נאנס כשינה אינו מתאווה לה כל כך ומשמש לקיום מזאת עונה בעלמא או לנאותה ולצו קץ זה והוא מצני תשע מדות דאמרו כנדר"י (דף כ:): **פוקולין**. קוטו"ן: **דכי הואי חסם**. בארך ישראל: **צערבי שבתוס**. זמן שוגת פרושים ותלמידי חכמים מערב עונת לערב שבת^[פ]: **שחקי דכיתנא**. בגדים בלויין של פשתן: **ולא כנפסאן**. שאינו לכן ואין דם ניכר יפה אלא צעד לכן: **שחקים לצניס**^[פ] יותר מן החדשים: **חישב עליו וכו'**. דקרוצו הוא להיות משקה יותר מאכול: **לא נטמא כו'**. דאינו חזור אלא כל קורט כפני עצמו חשוב ואינו טמא אלא מקום מגע טומאה: **נטער מקלמן**. כגון חישב עליו למשקה ונטמא טומאת משקין סלקא ליה השקה כמקוה כשאר מים ולא משום טבילה דלין אוכל ומשקה נטריהין כמקוה דלא כמיצ טבילה אלא כחדם וכלי אצל יין ולא שום משקה אין להם טהרה אלא (ט) מים ומשום זריעה דכי משיק להו הוו להו חזור מים שצכלי עם מי המקוה וצטילו להו גציהו כדתנן (פרומות פ"ט מ"ו) שתילי תרומה שנטמאו ושתלן טהרו מלטמא אלמא מטהרא להו זריעה ומים כמים זו היא זריעתן: **נטער מקלסו**. שלא נגעו המים אלא כפי הכלי: **נטער כולו**. ומדקמני נטירא כולו מכלל דטמא כולו והיכי משכחת לה דנגעה טומאה צכולו: **שטעצירו**. לשגג: **על אויר סוור**. ושרץ בתוכו דנטמא מאויר כלי חרס: **דספורא העידה**. כל אשר בתוכו יטמא (ויקרא יא): ואפילו

קאמרי הכי עי"ל דמתני' אין לחוש כיון דקתני בהדיא שחוקתו מן המקור ורש"י דייק דספיקו טמא ולא ודאי מדתנן מן הלול ולחון ספיקו טהור דאי סבירא להו מן הלול ולפטני ודאי טמא הוה להו לשמויי מספק מן הלול ולחון

כל היר פרק שני נדה

ומשתין מים ערום לפני מטהו. דלומר כשצת (דף סב): דקשה לעיוותא ויש ספרים דגרסי הכא משמש מטומו ערום וכן הוא בויקרא דבה וטעמא שיש לו להיות נזוע כשעת תשמים כדאמרין כנדרים (דף כ): **מקרקש** וגו'. פ"ה פעמונים התלויים כצילה

«ומשתין מים ערום לפני מטהו» והמשמשש מטתו בפני כל חי אמר ליה רב יהודה לשמואל ואפי' לפני עכברים א"ל^א שיננא לא יאלא כגון של בית פלוני שמשמשין מטותיהן בפני עבדיהם ושפחותיהם ואינהו מאי דרוש יִשְׁבוּ לָכֶם פֶּה עִם הַחֲמוּר ^בעִם הַדּוּמָה לַחֲמוּר רַבֵּה בַר רַב הוּנָא מִקְרָקֶשׁ זָגִי דְכִילְתָּא אַבְיִי בֶּאֱלִי דִירְבִי ^גרַבָּא בֶּאֱלִי פְרוּחִי אִמְר ר"ש בן יוחי ה' דברים הן שהעושה אותן מתחייב בנפשו ודמו בראשו ^דהאוכל שום קלוף ובצל קלוף וביצה קלופה והשותה משקין מווגין שעבר עליהן הלילה והלן בבית הקברות והנוטל צפרניו וזורקן לרה"ר ויהמקין דם ומשמש מטהו: האוכל שום קלוף כו': ואע"ג דמנחי בסילתא ומציירי וחתימו רוח רעה שורה עליהן ולא אמרן אלא דלא שייר בהן עיקרן או קליפתן אבל שייר בהן עיקרן או קליפתן לית לן בה: והשותה משקין מווגין שעבר עליהן הלילה: אמר רב יהודה אמר שמואל והוא שלנו בכלי מתכות אמר רב פפא וכלי נתר ככלי מתכות דמו וכן אמר רבי יוחנן והוא שלנו בכלי מתכות וכלי נתר ככלי מתכות דמו: והלן בבית הקברות: ^הכדי שתשרה עליו רוח טומאה וימנין דמסכנין ליה: והנוטל צפרניו וזורקן לרשות הרבים: מפני שאשה מעוברת עוברת עליהן ומפלת ולא אמרן אלא דשקיל בגנוסמרי ולא אמרן אלא דשקיל ידיה ודכרעיה ולא אמרן אלא דלא גז מידי בתרייהו

אבל גז מידי בתרייהו לית לן בה ולא היא לכולה מילתא חיישין ת"ר יג' דברים נאמרו בצפרנים^ו שורפן חסיד קוברן צדיק זורקן רשע: והמקין דם ומשמש מטהו: ^זדאמר מר מקין דם ומשמש מטהו הויין לו בנים ויתקין הקיזו שניהם ושמשו הויין לו בנים בעלי ראתן אמר רב ולא אמרן אלא דלא טעים מידי אבל טעים מידי לית לן בה אמר רב חסדא אסור לו לאדם שישמש מטהו ביום שנאמר וְאֶתְבַּחַת לְעַרְךָ כְּמוֹךָ מֵאִי מִשְׁמַע אִמְרֵי אֲבִיִּי^ח שמא יראה בה דבר מגונה ותתנגה עליו אמר רב הונא י^ישראל קדושים הם ואין משמשין מטותיהן ביום אמר רבא וואם היה בית אפל מותר וות"ח מאפיל בכסותו ומשמש תנן או תשמש לאור הנר אימא תבדוק לאור הנר ת"ש אע"פ שאמרו המשמש מטהו^י לאור הנר הרי זה מגונה אימא תבדוק מטהו לאור הנר הרי זה מגונה תא שמע ושל בית מוגבו המלך היו עושין ג' דברים ומזכירין אותן לשבח היו משמשין מטותיהם ביום ובודקין מטותיהם במילא פרהבא ונוהגין טומאה וטהרה בשלגים קתני מיהא משמשין מטותיהן ביום אימא בודקין מטותיהם ביום הכי גמי מסתברא דאי ס"ד משמשין מזכירין אותן לשבח אין ה"ג דאגב דאיכא אונם שינה מגניא באפיה ובודקין מטותיהן במילא פרהבא מסייע ליה לשמואל דאמר שמואל י^אין בודקין את המטה אלא בפקולין או בצמר נקי ורך אמר רב היינו דכי הואי התם בערבי שבתות הוו אמרי מאן בעי פקולי^ב בנהמא ולא ידענא מאי קאמרי אמר רבא הני שחקי דכיתנא מעלי לבדיקה איני והא תנא דבי מגשה י^אין בודקין את המטה לא בעד אדום ולא בעד שחור ולא בפשתן אלא בפקולין או בצמר נקי ורך לא קשיא הא בכיתנא הא במאני דכיתנא ואיבעית אימא הא והא במאני דכיתנא הא בחדתי הא בשחקי נוהגין טומאה וטהרה בשלגין^ג תנן התם י^בשלג אינו לא אוכל ולא משקה חישב עליו לאכילה אינו מטמא אוכלין למשקה מטמא טומאת משקין נטמא מקצתו לא נטמא כולו א^א נטהר מקצתו נטהר כולו הא גופא קשיא אמרת נטמא מקצתו לא נטמא כולו והדר תני נטהר מקצתו נטהר כולו למימרא דנטמא כולו אמר אביי 'כגון שהעבירו על אויר תנור' דהתורה העידה על כלי חרס אפילו

יז.

ומשתין מים ערום לפני מטהו. דלומר כשצת (דף סב): דקשה לעיוותא ויש ספרים דגרסי הכא משמש מטומו ערום וכן הוא בויקרא דבה וטעמא שיש לו להיות נזוע כשעת תשמים כדאמרין כנדרים (דף כ): **מקרקש** וגו'. פ"ה פעמונים התלויים כצילה להוליא ממנו בני ביתו וקשה לר"ת דלין זה מדת ניעות ונראה לו כגירסת ר"ח והערוך [ערך גזח'] מקרקש גזי זבוצים דלמר כזכורות (דף זי): דנש הגזין והזירעין והוי דומיא לדציי דכלי דידיז ורצא דכלי פרוחי:

שמשמשין מטותיהן בפני עבדיהן. ומיירי צלילה או כמקום אפל כדמקום אורה אפי' צלל לפני עבדיהם אסור: **שורפן חסיד**. בזליכא למישש שמא יתגלו וצערון [ערך שלש] פירש שטרפת לפורן מוקת לאדם וכן כל דבר הנא מן האדם כדאמר כס"פ כלל גדול (שנת דף עה): גזי דם הנדה אידי דחלשא לא מלנעה לשגוראלוכך הואחסיד שמחמיר לשורפן אע"ג שמויק לו: **אימא בודקין מטותיהן ביום**. ולכן מזכירין לשבח דאע"ג דלמרו כ"ש לריכה צ' עדים על כל תשמיש ותשמיט ולצ"ה דיה צ' עדים מ"מ מדוד דאס רוצה לעיין צלילה לאור

הנר הרשות צידה: **הא בחדתי הא בשחקי**. תימה דכפ"ק דשזעוות (דף י): גזי שאת כלמר לנן שניה לה כקרום ציאהומפרשכמגוליאמלדכיתנאזשחקיה משמע שהחשד לנן מן הישן וי"ל דהתם כגלילא שאין רגילות לכנס והכא כחלוק וסילא צו שמכסין מדיר ועוד י"ל דהתם לענין חשיכות מיירי כי הני דלעיל כגון שצור מלכא וריש גלותא^א: אפילו

אבל גז מידי בתרייהו לית לן בה ולא היא לכולה מילתא חיישין ת"ר יג' דברים נאמרו בצפרנים^ו שורפן חסיד קוברן צדיק זורקן רשע: והמקין דם ומשמש מטהו: ^זדאמר מר מקין דם ומשמש מטהו הויין לו בנים ויתקין הקיזו שניהם ושמשו הויין לו בנים בעלי ראתן אמר רב ולא אמרן אלא דלא טעים מידי אבל טעים מידי לית לן בה אמר רב חסדא אסור לו לאדם שישמש מטהו ביום שנאמר וְאֶתְבַּחַת לְעַרְךָ כְּמוֹךָ מֵאִי מִשְׁמַע אִמְרֵי אֲבִיִּי^ח שמא יראה בה דבר מגונה ותתנגה עליו אמר רב הונא י^ישראל קדושים הם ואין משמשין מטותיהן ביום אמר רבא וואם היה בית אפל מותר וות"ח מאפיל בכסותו ומשמש תנן או תשמש לאור הנר אימא תבדוק לאור הנר ת"ש אע"פ שאמרו המשמש מטהו^י לאור הנר הרי זה מגונה אימא תבדוק מטהו לאור הנר הרי זה מגונה תא שמע ושל בית מוגבו המלך היו עושין ג' דברים ומזכירין אותן לשבח היו משמשין מטותיהם ביום ובודקין מטותיהם במילא פרהבא ונוהגין טומאה וטהרה בשלגים קתני מיהא משמשין מטותיהן ביום אימא בודקין מטותיהם ביום הכי גמי מסתברא דאי ס"ד משמשין מזכירין אותן לשבח אין ה"ג דאגב דאיכא אונם שינה מגניא באפיה ובודקין מטותיהן במילא פרהבא מסייע ליה לשמואל דאמר שמואל י^אין בודקין את המטה אלא בפקולין או בצמר נקי ורך אמר רב היינו דכי הואי התם בערבי שבתות הוו אמרי מאן בעי פקולי^ב בנהמא ולא ידענא מאי קאמרי אמר רבא הני שחקי דכיתנא מעלי לבדיקה איני והא תנא דבי מגשה י^אין בודקין את המטה לא בעד אדום ולא בעד שחור ולא בפשתן אלא בפקולין או בצמר נקי ורך לא קשיא הא בכיתנא הא במאני דכיתנא ואיבעית אימא הא והא במאני דכיתנא הא בחדתי הא בשחקי נוהגין טומאה וטהרה בשלגין^ג תנן התם י^בשלג אינו לא אוכל ולא משקה חישב עליו לאכילה אינו מטמא אוכלין למשקה מטמא טומאת משקין נטמא מקצתו לא נטמא כולו א^א נטהר מקצתו נטהר כולו הא גופא קשיא אמרת נטמא מקצתו לא נטמא כולו והדר תני נטהר מקצתו נטהר כולו למימרא דנטמא כולו אמר אביי 'כגון שהעבירו על אויר תנור' דהתורה העידה על כלי חרס אפילו

עין משפט ונר מצוה

א [נטוש"ע אר"ח ס"י רמא סעף א]:
ב [נטוש"ע אר"ח ס"י רמ סע"י ו טוש"ע אה"ע ס"י כה סעף א]:
כג ג טוש"ע אר"ח ס"י רמ סעף ו:
כד ד מ"י פ"ד מהל' דעות הלכה יט:
כה ה מ"י פכ"א מהל' אסורי ביאה. דין זה לא הוכיחו הרמב"ם וע"י כמ"מ הל' י סמג לאחין קטו טוש"ע אר"ח סימן רמ סעף א ונכרז אלפס עירובין פ"י דף קסד. אמר רצא ואם היה בית אפל מותר ואמר רצא ואיסימא רב פפא ותלמיד חכם מחפיל כמכותו ומשמש]:
כו ו מ"י שם סעלי י טוש"ע שם כהנ"ה ו נכרז אלפס שם:
כז ז ח מ"י פ"ד שם הלכה טו סמג לאחין קול טוש"ע י"ד ס"י קטו סעף ו:
כח ט ט' מ"י פ"ה מהל' טומאת שולחן הלכה ככ:

לעיו רש"י

גרמנטי"ר (גרמניטי"ר י). לדרוש אל המהות. קטרו"ן. כותנה.

תוס' הרא"ש

מקרקיש וגו' בכלתיה. פריש"י ז"ל פעמונים התלויים בכילה להשמיט קול שיפרשו ממנו ולי"נ לר"ת דאין זה צניעות להודיע לבני ביתו שהוא רוצה לשמש גזירה לו כפי הערוך דגרסי' גזי שהוא מין זבובים דאמרין במס' (טהרות) כבורות הגזין והצריצין דומיא דרב פפא ואביי דבלי דירבי ופרוחי אלא שכל אחד מוסיף צניעות (להכריע) [להבדיל] עוד הקטנים יותר: הנוטל צפרניו וזורקן לרה"ר. בפ"ג דמ"ק אמרין דשלא במקומן לא מוקי: שורפן חסיד. פ"י הערוך שום דשריפת צפרנים או כל דבר שהוא מוגזר מווי' לו וגם מסירה לו בשעת שריפה הלכך מקרי חסיד: הא בחדתי הא בעתיק. תימה דאמרין בפ"ק דשבתות גבי שאת כצמר לכן שניה לה כקרום ביצה מפ' כמו גלילא דכיתנא ושחקיה משמע דהחדש לכן מן הישן וי"ל דהא דשפתין ערופי עתיקי משום הרוכות ולא משום להבנותי ועי"ל דלשם מיירי לענין חשיבות דומיא דהנך דלעיל שבויר מלכא וריש גלותא: (מכאן ואילך שייך לע"ב) ואפ"י מלא חדרל. לאו דוקא דאין אוכל מקבל טומאה פחות מכביצה: דם העלייה טהור. תימה מנא לן דטהור וכ"ת משום דלקמן נפקא לן מקרא ה' דמים ודם העלייה לאו מאותו המראה א"כ דם הנמצא בפרודודור למה הוי ספק וי"ל דהיינו טעמא דטהור דכתיב בקרא טמא מקור דמיה ולא טמא הכותב אלא דם המקור והיינו החדר שמצויין שם רוב דמים שהוא כמו מקור נובע ועי"ל דיוקן דנפקא לן מקרא ה' דמים דא"כ לא טמא הכותב אלא במקום שכולן מצויין וקום להו דבעלייה לא משתכחי כולהו: וחא אגן נתן שחוקתן מן המקור. ותימה והא מתני' גמי קתני ספקו טמא ומפרשין ליה דרבה הוה ידע דאינהו לא דרביה הוה ידע דאינהו לא

אמר רבא וואם היה בית אפל מותר וות"ח מאפיל בכסותו ומשמש תנן או תשמש לאור הנר אימא תבדוק לאור הנר ת"ש אע"פ שאמרו המשמש מטהו^י לאור הנר הרי זה מגונה אימא תבדוק מטהו לאור הנר הרי זה מגונה תא שמע ושל בית מוגבו המלך היו עושין ג' דברים ומזכירין אותן לשבח היו משמשין מטותיהם ביום ובודקין מטותיהם במילא פרהבא ונוהגין טומאה וטהרה בשלגים קתני מיהא משמשין מטותיהן ביום אימא בודקין מטותיהם ביום הכי גמי מסתברא דאי ס"ד משמשין מזכירין אותן לשבח אין ה"ג דאגב דאיכא אונם שינה מגניא באפיה ובודקין מטותיהן במילא פרהבא מסייע ליה לשמואל דאמר שמואל י^אין בודקין את המטה אלא בפקולין או בצמר נקי ורך אמר רב היינו דכי הואי התם בערבי שבתות הוו אמרי מאן בעי פקולי^ב בנהמא ולא ידענא מאי קאמרי אמר רבא הני שחקי דכיתנא מעלי לבדיקה איני והא תנא דבי מגשה י^אין בודקין את המטה לא בעד אדום ולא בעד שחור ולא בפשתן אלא בפקולין או בצמר נקי ורך לא קשיא הא בכיתנא הא במאני דכיתנא ואיבעית אימא הא והא במאני דכיתנא הא בחדתי הא בשחקי נוהגין טומאה וטהרה בשלגין^ג תנן התם י^בשלג אינו לא אוכל ולא משקה חישב עליו לאכילה אינו מטמא אוכלין למשקה מטמא טומאת משקין נטמא מקצתו לא נטמא כולו א^א נטהר מקצתו נטהר כולו הא גופא קשיא אמרת נטמא מקצתו לא נטמא כולו והדר תני נטהר מקצתו נטהר כולו למימרא דנטמא כולו אמר אביי 'כגון שהעבירו על אויר תנור' דהתורה העידה על כלי חרס אפילו